Február elejére halasztották el a januári közgyülést

(A Délmagyarország munkatársától.) Eredetileg ugy volt, hogy az uj törvényhatósági bizottság január utolsó szerdáján, huszonkilencedikén megtartja végre első érdemleges ülését, amelynek napirendjén a megszokott választásokon kivül végre érdemleges közgyülési ügyek is szerepelnek. A közgyülés iránt nagy érdeklődés mutatkozott, az uj városatyák közül többen is fontos inditványokat nyujtottak be, vagy készülnek azok benyujtására, erősen készültek erre az első mérkőzésre az ügyosztályvezetők is, akiknél halomba gyültek már a közgyülés hatáskörébe tartozó és elintézésre váró akták.

Most azután megváltozott a helyzet. A polgármester csütörtökön közölte a *Délmagyarország* munkatársával, hogy *a közgyülés első érdemleges ülésének időpontját különböző adminisztrációs okok miatt elhalasztották.* A közgyülés igy január 29-én nem ül össze, hanem valószinüleg csak *február első napjaiban,* de hogy mikor, azt még pontosan nem állapitották meg. A közgyülés elhalasztásának az az oka, hogy a főjegyző még nem készült el *az ügyrendi javaslatokkal,* amelyeket ennek a közgyülésnek kell letárgyalnia.

Megkérdeztük a polgármestertől, hogy a kisgyülés és a közgyülés ügyrendjét most alkotja-e meg a közgyülés, vagy pedig később.

— Lehet, hogy most is sor kerül rá, de az is lehet, hogy csak az ezután következő közgyülés napirendjére kerül ez a dolog. Véleményem szerint ez nem olyan sürgős, hogy most kellene föltétlenül letárgyalni, *hiszen érdemleges ügyei is vannak a közgyülésnek,* a referenseknél igen sok közgyülési akta vár elintézésre. Ezen a legközelebbi közgyülésen *a szakbizottságokat alkotjuk meg,* mert azoknak munkájára szintén szükség lehet minden pillanatban.

Ismét eltolták a kisvasut öttömösi szárnyvonala megépitésének tervét

350 ezer pengőbe kerülne a szárnyvonal

(A Délmagyarország munkatársától.) Megirta a *Délmagyarország,* hogy dr. *Dózsa* István, Kiskundorozsma főszolgabirája beadványt intézett a város hatóságához és kérte, hogy a város tüzze ismét napirendre a kisvasut öttömösi szárnyvonalának kiépitését. Ez a kérdés, mint ismeretes, körülbelül egy évvel ezelőtt foglalkoztatta az érdekelteket és a tárgyalások során Öttömös község jelentékeny hozzájárulásokat is felajánlott a vasutépités költségeihez. Mivel azonban a város nem látta akkor rentabilisnek igy sem az üzletet és mivel az ujabb befektetéshez szükséges összegekkel nem rendelkezett, az öttömösi vonalszakasz kiépitését jobb időkre halasztotta. A dorozsmai főszolgabiró beadványában most arra hivatkozik, hogy a régebbi akadályok nagyrésze elhárult a terv megvalósitása utjából és a város föltétlenül jól járna, ha az öttömösi vonalszakasz kiépitésével közelebb hozná a városhoz Alsótanya legdélibb részeit és Öttömös községet.

Dr. *Pávó* Ferenc tb. tanácsnok, a gazdasági ügyosztály vezetője, a csütörtöki referáló ülésen terjesztette a polgármester elé a dorozsmai főszolgabiró beadványát. Bejelentette azt is, hogy a mérnöki hivatal költségvetése szerint az *öttömösi szárnyvonal kiépitése körülbelül háromszázötvenezer pengőbe kerülne.* A polgármester ugy határozott, hogy a kérdést *nem tüzi most napirendre,* mert a vasutépités költségeinek fedezetére szükséges összeget a város csak kölcsön utján biztosithatná, a jelenlegi idők pedig, véleménye szerint, nem alkalmasak kölcsön felvételére.

Igy tehát a kisvasut öttömösi szárnyvonala belátható időn belül nem épül fel, akármilyen nagyfoku áldozatkészségről tesznek is tanuságot az öttömösi birtokosok.

Móra Ferenc Hóbiárt basáról, a „szerelmi levelezőről" és Attila ismeretlen fiáról tervez regényt irni

(A Délmagyarország munkatársától.) *Móra* Ferenc levelet ir, amikor bekopogtatok hozzá a kulturpalota igazgatói szobájába. Az előtte való szobában a muzeum tisztviselői rakosgatják és ragasztgatják össze a nyári ásatásokkal napfényre hozott hatalmas kőedények cserepeit, sok közülük formájával és diszitésével is beillene a modern iparművészet legszebb darabjai sorába. Móra leteszi a tollat, rágyujt kurtaszáru pipájára és meg se várva a kérdést, már válaszol:

— Életem legsulyosabb problémája a levélirás, vagy kétszáz levél hever a fiókban megválaszolatlanul. Különös dolog ez

a kapcsolat az iró és a közönség között.

Az emberek azt hiszik, hogy nekem mindenre van időm, hogy én mindent el tudok intézni. Az egyik azért ir, hogy *valorizáltassam a hadikölcsönét,* a másik azért, hogy *szállittassam le az adóját.* És mind olyan kedvesen ir, hogy muszáj rá legalább válaszolni. Időm persze nincs erre a munkára és igy bizony kazallá gyülnek a válaszolatlan levelek. De azért akad közöttük olyan is, amelyik belekerül kedvenceim gyüjteményébe. Itt van például ez a kis paksaméta.

Móra először zsufolt fiókjából néhány irkalapot, mindegyiken egymáshoz hasonló, de azért mégis különfajta gyerekirás, egyiken-másikon szines plajbásszal rajzolt gyerekrajz.

— A dolog ugy történt — mondja Móra —, hogy a városok kongresszusa előadás tartására kért föl a február elsején Békéscsabán tartandó kulturkongresszuson. Csabán még soha sem tartottam előadást. Az ottani iskola tanitónője levelet irt, hogy csabai utamat használjam föl az ő javukra is és meséljek valamit a csabai gyerekeknek. Levelét nem akartam komolyan venni, de ezek a mellékletek kényszeritenek rá, hogy meglátogassam a csabai gyerekeket. Kislányok, kisfiuk irták ezeket hozzám,

egyik versben, a másik rajzban, a harmadik rajzos versben

kér, hogy menjek közibük. Én pedig ennek a madárcsicsergésnek nem tudok ellenállni. Mesélni fogok a csabai aprószenteknek.

Megmutatja Móra a leveleket. Tényleg elteheti valamennyit legkedvesebb emlékei közé. Az ismeretlen apróságok kérik a mesemondó Móra bácsit, hogy ne kerülje el őket és megirják neki azt is, hogy kinek, melyik Móra-olvasmány a kedvence. Az ügyesebb kezüek ezt a kedvencet illusztrálták is. Igaza van Mórának, amikor azt mondja, hogy ez a szines madárcsicsergés — pardont nem ismerő parancs.

Olyan sokáig elgyönyörködtünk ezekben a vonalas irkalapra irt levelekben, hogy majd megfeledkeztem látogatásom céljáról, pedig azért jöttem, hogy

irodalmi interjut

kérjek Mórától, hogy megkérdezzem tőle, mik a legközelebbi irodalmi tervei, mit ir, vagy miket fog irni, milyen témák foglalkoztatják.

Ezekre a kérdésekre nem szivesen válaszol Móra.

— Nem tudom más hogy van az irással, de én ugy vagyok vele, hogy nem szeretem, *ha kész témával ülök neki.* Sokszor akkor sem tudom még, mit fogok irni, amikor már előttem fekszik a fehér kutyanyelv és kezemben a megmártott toll. A toll azután megindul, ha akar és kezdődik a mese, amelynek végét csak akkor tudom, amikor elértem. Én nem erőltetem. Ezért tartom én azt, hogy a jó irásért senkit sem illet dicséret, de a rosszért a büntetés annál inkább. Mert ha nem megy, ha erőszakoljuk, akkor keletkezik a rossz irás, ez pedig bűn, mig a jó munka mindig öntudatlan. A kiadóm ezerszer a szememrehányta már, hogy

nem irtam még meg uj regényemet.

Azt mondja, hogy irói sikeremet akkor tetőztem volna be, ha az »Ének a buzamezőről« után egy félesztendővel már az uj regénnyel lépek a piacra. Én pedig azt mondom, hogy akkor járatnám le magamat, ha a kiadók buzditására minden félesztendőben előrukkolnék az irodalmilag esedékes uj regénnyel.

— Most azért mégis csak esedékes már az irás. A kiadóm [illegible]rrel fenyegetőzik, én pedig nem szeretem a pőrösködést, hát inkább engedek. Ugy terveztem, hogy ebben a hónapban veszem ki végre nyári szabadságomat és elutazom valami csendes helyre, ahol kipihenhetem az ásatások fáradalmait és megirhatom uj regényeimet. Szándékosan használtam a többes számot, mert tényleg

Móra Ferenc iróasztala előtt.

több regényről van szó.

A helyzet azonban ugy alakult, hogy ebből a tervből sem lehetett semmi, mert sok előadás, ásatás jött közbe. Igy valószinüleg csak márciusban utazom el, lehet, hogy Olaszországba. Legjobban azt szerettem volna, ha valahol messze a várostól, a *Tiszapart egyik gátőrházában* bujhattam volna meg, kikapcsolódva az egész civilizációból, nagy, megbonthatatlan csöndben. De a civilizáció nagyon elkényeztetett, *villany és diplomás orvos nélkül már nem is tudnék élni...*

— Témám most is van éppen elég. Még mindig kóválygok

a Hóbiárt basa meséje

körül, ezt, ha csak valami közbe nem jön, meg is irom végre, foglalkoztat a *Szerelmi levelező* témája is, amelyre még 1922-ben bukkantam, de amely körül olyan jelek mutatkoznak, hogy nem nagyon bizok benne. Nem a téma jóságában, hanem abban, hogy lesz-e belőle megirt irás.

Móra most elmondja

a Szerelmi levelező

meséjét. Egy tanárról szól, aki orosz asszonyt hoz magával haza a fogságból és nagy nyomorban él idehaza. Egyszer szivességből egy kis cseléd nevében szerelmes levelet ir a hűtlenkedő legénynek, akit annyira meghat a levél, hogy visszapártol a lányhoz. A kis cseléd gyorsan elterjeszti a levéliró tanár hirét, akiből lassankint egész szerelmi levelező lesz. Már pénzért dolgozik, nagyüzemmé fejlődik és a szerelmi leveleken keresztül megismeri az egész társadalmat. Mindenki vele iratja meg szerelmi leveleit. Gyorsan gazdag ember, nagy, hatalmas ur lesz belőle, mire azonban megfutja ezt a karriert, érzi, hogy közben elhidegült előbb rajongásig szeretett felesége iránt.

— Van azután még egy kész témám,

Attila ismeretlen fiáról,

aki felvette a kereszténységet, beállt Honorius császár seregébe, nagy rangot szerzett és a legkegyetlenebb üldözője lett saját fajtájának. Róla a hivatalos történelem, de még az irodalom sem tud semmit, csak azt a néhány sort, ami egy latin krónikában maradt meg róla. De igy jobb irodalmi szempontból, mert tágabb tér jut a fantáziának. Nem tudom azonban, hogy a mai világban érdemes-e, hogy a történelmi regény megéri-e azt a fáradtságot, amit a történelmi előtanulmány megkiván. De ha az irót megfogta egy téma, ami sokkal többet jelent annál, mintha az iró fogta volna meg a témát, rendszerint nem is ereszti el addig, amig valamit nem faragott belőle. Azért persze most is ugy járhatik, mint akkor, amikor az *Ének a buzamezőről* cimű regényemet megirtam. Hazulról vagy hat szép té-